

У Х В А Л А

КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ

про відмову у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Гончарова Павла Васильовича щодо офіційного тлумачення положень частин другої, третьої статті 13 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“

м. К и ї в
8 липня 2015 року
№ 30-у/2015

Справа № 2-27/2015

Конституційний Суд України у складі суддів:

Бауліна Юрія Васильовича – головуючого,
Бринцева Василя Дмитровича,
Гультая Михайла Мирославовича,
Запорожця Михайла Петровича,
Касмініна Олександра Володимировича,
Мельника Миколи Івановича,
Саса Сергія Володимировича,
Сергейчука Олега Анатолійовича,
Сліденка Ігоря Дмитровича,
Стецюка Петра Богдановича,
Тупицького Олександра Миколайовича,
Шаптали Наталі Костянтинівни,
Шевчука Станіслава Володимировича – доповідача,
Шишкіна Віктора Івановича,

розглянув на засіданні питання про відкриття конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Гончарова Павла Васильовича щодо офіційного тлумачення положень частин другої, третьої статті 13 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII (Відомості Верховної Ради України, 1993 р., № 45, ст. 425) зі змінами.

Заслухавши суддю-доповідача Шевчука С.В. та дослідивши матеріали справи, Конституційний Суд України

у с т а н о в и в:

1. Гончаров П.В. звернувся до Конституційного Суду України з клопотанням дати офіційне тлумачення положень частин другої, третьої (у конституційному зверненні – абзаців четвертого, п'ятого пункту 27) статті 13 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–ХІІ зі змінами (далі – Закон) в аспекті питань, „хто належить до кола членів сім'ї, які мають 100% знижки плати за комунальні послуги“, та чи поширюється дія вказаних норм на його повнолітню доньку та її трирічного сина.

Необхідність в офіційному тлумаченні названих положень Закону автор клопотання обґрунтовує неоднозначним, як він вважає, їх застосуванням судами України. На його думку, „не віднесення повнолітніх дітей до категорії 100% пільговиків порушує їх як конституційні права, так і законні права, очікування та інтереси пільговика, адже інваліди зазнають великої моральної шкоди“.

2. Конституційний Суд України, вирішуючи питання щодо відкриття конституційного провадження у справі у зв'язку з прийняттям Третьою колегією суддів Конституційного Суду України Ухвали від 25 червня 2015 року про відмову у відкритті конституційного провадження у цій справі, виходить з такого.

Відповідно до Закону України „Про Конституційний Суд України“ підставою для конституційного звернення щодо офіційного тлумачення Конституції України та законів України є наявність неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, іншими органами державної влади, якщо суб'єкт права на конституційне звернення вважає, що це може призвести або призвело до порушення його конституційних прав і свобод (стаття 94).

Під неоднозначним застосуванням судами України положень Конституції чи законів України розуміється різне застосування одних і тих же положень за однакових юридично значимих обставин у судових

рішеннях, які набули законної сили (Ухвала Конституційного Суду України від 22 листопада 2011 року № 58-у/2011).

Зі змісту судових рішень, копії яких долучено до конституційного звернення, вбачається, що постанова Артемівського міськрайонного суду Донецької області від 17 листопада 2009 року у справі, в якій Гончаров П.В. був стороною, скасована постановою апеляційного суду Донецької області від 23 серпня 2011 року. Крім того, рішення апеляційного суду Закарпатської області від 9 серпня 2007 року у справі, в якій він не був стороною, скасоване ухвалою колегії суддів Судової палати у цивільних справах Верховного Суду України від 19 грудня 2007 року.

Конституційний Суд України в Ухвалі від 18 лютого 2015 року № 4-у/2015 зазначив, що скасовані судові рішення не є підтвердженням неоднозначного застосування положень Конституції України або законів України судами України, тому їх не можна брати до уваги при вирішенні питання щодо наявності підстав для офіційного тлумачення положень Конституції України або законів України.

Аналіз долучених до конституційного звернення копій рішень судів загальної юрисдикції, які набрали законної сили, вказує на те, що у справі, в якій Гончаров П.В. був стороною, суди України безпосередньо не застосовували положення частин другої, третьої статті 13 Закону.

За правовою позицією Конституційного Суду України, якщо у судових рішеннях, які надані суб'єктом права на конституційне звернення, відповідні положення Конституції або законів України не застосовувалися, то вони не можуть бути розглянуті Конституційним Судом України як такі, що підтверджують неоднозначне застосування цих положень судами України (ухвали від 26 жовтня 2011 року № 54-у/2011, від 24 листопада 2011 року № 59-у/2011).

Наведене є підставою для відмови у відкритті конституційного провадження у справі за пунктом 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

Враховуючи викладене та керуючись статтями 150, 153 Конституції України, статтями 42, 45, 50, 94 Закону України „Про Конституційний Суд України“, Конституційний Суд України

у х в а л и в:

1. Відмовити у відкритті конституційного провадження у справі за конституційним зверненням Гончарова Павла Васильовича щодо офіційного тлумачення положень частин другої, третьої статті 13 Закону України „Про статус ветеранів війни, гарантії їх соціального захисту“ від 22 жовтня 1993 року № 3551–XII зі змінами на підставі пункту 2 статті 45 Закону України „Про Конституційний Суд України“ – невідповідність конституційного звернення вимогам, передбаченим Конституцією України, цим законом.

2. Ухвала Конституційного Суду України є остаточною.

КОНСТИТУЦІЙНИЙ СУД УКРАЇНИ